

social Ligestillethed med Mændene, hvor kan det saa være til Skade for Samfundet? Til Gavn kan det da aldrig være for et Samfund, at Halvdelen af dets Medlemmer ikke faar deres Tarv varetaget. Spørgsmaalet bliver altsaa: *Er det de gifte Kvinders Tarv at blive retslig og socialt myndige?* Det kan ingen svare paa uden Kvinderne selv, og vi er mange Kvinder, der svarer: ja det er. Og vi kan ogsaa sige hvorfor. Fordi vi er Mennesker med Samvittighed og Vilje, Mennesker, hvis Sjæl gjør Oprør imod at lyde nogetsomhelst andet i Verden end vor egen Samvittighed, Mennesker med Trang til ikke blot at tænke og tale, men ogsaa *handle* i Overensstemmelse med hvad vi *selv* finder godt og rigtigt, med Trang til at gjøre dette gjældende i Familie og Samfund. Til alt dette er *ydre Frihed* et nødvendigt Middel.

Og — set fra en anden Side — naar Forf. siger, at de ethiske Egenskaber i Almindelighed er stærkere udviklede hos Kvinderne end hos Mændene“, og at „Kvindens moderlige Gjerning i Hjemmet er i særegen Grad skikkaet til at udvikle de ethiske Egenskaber“, hvor kan han da mene, at Samfundet kan undvære de gifte Kvinders direkte Indflydelse? Var Mænds og Kvinders Natur den samme, saa kunde det ene Kjøn Virksomhed maaske være tilstrækkelig; nu er de imidlertid forskellige, og derfor maa begge Parter kunne gjøre deres Indflydelse gjældende, om Udviklingen ikke skal blive ensidig.

Forf.'s *Grunde* mod Hustruens Ligestillelse var, som man vil se, ikke vægtige; men Tyngdepunktet i hans „Indvending“ ligger heller ikke i hans *Grunde*, men i hans *Tro*, at Manden er Kvindens Hoved.

Ogsaa naar der er Tale om den ugifte Kvinde, har Forf. en bestemt *Tro* — om end af en noget anden Art — nemlig Troen paa Moderligheden som den eneste af Kvindens Evner, hvis Udvikling og Brug bringer hende Lykke. Vi tror ogsaa paa Moderligheden som Kvindens herskende Evne; men vi mener, at for at faa Brug for den behøver hun hverken at være Sygeplejerske eller Forstanderinde for et Børnehjem. Den har hun Brug for i alle sit Livs Forhold, overfor Slægt og Venner, Kammerater og underordnede, fattige og syge og uheldige, som hun møder paa sin Vej — og den vil hun faa Brug for ved aktiv Deltagelse i det offentlige Liv. Sin *Levevej* vil hun derimod vælge, ikke alene med Hensyn til sine moralske, men